

virke varefordyrende, vil have til Følge, at Prisniveauet holdes oppe i Stedet for at blive sænket.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Formaalet maa være at indskrænke Seddelbeløbet, og naar det ærede Medlem i Dag nævnte Tanken om at faa opbrændt for 40 Mill. Kr. Sedler ved en Indbetaling fra Statskassens Side, som en Gang skal præsteres, er det jo utvivlsomt et Omraade, som det er værd at beskæftige sig med. Jeg læste i Gaar en Artikel i samme Retning i Bladet „Børsen“ og kan derfor forstaa, at de Tanker, som det ærede Medlem i Dag fremsætter, er saadanne, som har nogen Udbredelse. Det er selvfølgelig et Spørgsmaal, som der er Grund til at beskæftige sig med, men det er jo dog af den Slags Ting, som man ikke saadan umiddelbart kan gaa til. I hvert Tilfælde er det da et for Staten økonomisk Spørgsmaal, og det er jo ogsaa en Sag, som kræver visse Forhandlinger med den Bank, der ved en Lov, som jeg da egentlig ikke har noget Ansvar for, har faaet Beføjelse, Bemyndigelse, Adkomst til i første Linie at være den skønnende over disse Anliggender. Men, som sagt, i den Henseende vil vore Tanker utvivlsomt ikke have saa vanskeligt ved at samles nogenlunde i samme Retning, hvorimod det jo synes at være vanskeligere, hvad Guldtolden angaar, som det ærede Medlem holder paa, men som jeg anser for mindre gunstig.

Det ærede Medlem siger, at Vilkaaret for, at vi skal kunne følges ad til Rom, hvorhen vi jo alle sammen erkender at vi skal, er, at man ogsaa gaar den Vej, som fører til Rom. Deri kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem. Hvis jeg ved, at Vejen fører et andet Sted hen end til Rom, og jeg skal til Rom, er der ingen Anledning for mig til at gaa den anden Vej. Spørgsmaalet er altsaa blot, om man er sikker paa, hvilken Vej der fører til Rom. Vi tror at have anvist en Vej — jævnfør den Betænkning, under hvilken ogsaa det ærede Medlems Navn staar —, som de sagkyndige mener fører til Rom. Det er jo muligt, at der ogsaa er andre Veje — der er i alt Fald andre, som har prøvet at naa Rom ad andre Veje. Men disse Forsøg er ikke alle lige tiltrækkende, tværtimod. F. Eks. i Norge har man praktiseret Guldtolden, og den Vej virker i hvert Fald herhjemme, synes det mig, ikke videre tiltrækkende, den virker snarere afskrækkende. Vi foreslaar ved det Lovforslag, jeg har den Ære at anbefale, at gaa den

Vej, som for nylig øjensynlig er blevet udpeget af den store Del af Vælgerne som den, der formentlig kunde føre til Rom, og dette er jo sket ogsaa efter Tilskyndelse af det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Schovelin) i Nationalbankens Konference. Den Vej, som er blevet anbefalet fra mange Sider, har Vælgerne besluttet sig til at følge. Det forekommer mig derfor rigtigt, at den høje Rigsdag nu gjorde dette Forsøg. Jeg skal ikke benægte, at der, naar vi først er kommet ind paa denne Vej, kan vise sig Nødvendighed for at tage Spørgsmaalet om andre Foranstaltninger op, det sagde jeg allerede i Gaar. Og for at blive i det ærede Medlems Billede kan det jo være, at der, naar vi er kommet et godt Stykke ud ad Vejen, viser sig en Snarvej eller en Genvej, som det kan være formaalstjenligt at gaa. Det ved jeg ikke, og det ved det ærede Medlem formodentlig heller ikke, for han har jo endnu ikke gaaet Vejen til Rom. Det sikre er i alt Fald, at vi kommer aldrig til Rom, hvis vi bliver staaende ved Vejens Begyndelse og diskuterer, hvorvidt vi overhovedet skal give os i Lag med at gaa. Derfor maa jeg sige, at jeg med Beklagelse har hørt disse Ytringer af det ærede Medlem uden at have hørt, hvad han for Alvor kunde mene at anbefale som fremkommeligt Grundlag for de Forhandlinger, han ønsker skulde finde Sted. Jeg maa derfor fremdeles, som jeg har gjort det i det andet høje Ting, afvente Fremsettelsen fra anden Side af positive Forslag med Hensyn til, hvilke Foranstaltninger man mener at burde sætte ved Siden af eller i Stedet for det her foreliggende. Før saadanne Forslag fremkommer, er det umuligt at afgøre, om de er egnede eller ej. Selvfølgelig har jeg et Ønske om at naa til et Resultat i denne Sag af Hensyn til de Interesser, der knytter sig til den, og da det ærede Medlem udtalte, at det havde han ogsaa, maa det, naar han mener, at der maa prøves andre Midler end de foreslaede, være ham, som angiver, hvilke Midler han i saa Henseende tænker paa.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte til sidst, og som han sagde var personlige Bemærkninger, angik Valutacentralens Autorisation af forskellige Banker og Vekselerere. Jeg kan kun paa ny bekræfte, at det er mit Ønske, at disse Forhold bliver underkastet en ny Prøvelse, og at ogsaa de Grunde, som Bestyrelsen for den nuværende Central har haft til at handle, som sket er ved de paagældende